

Natasza
Tardio

VLUCHT

kluitman

Alle personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot de werkelijkheid.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen, groeperingen of entiteiten berust op louter toeval.

NUR 284/W031601

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVI Tekst: Natasza Tardio

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jeugdthrillers.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Noem mij, bevestig mijn bestaan,
laat mijn naam zijn als een keten.
Noem mij, noem mij, spreek mij aan,
o, noem mij bij mijn diepste naam.

Neeltje Maria Min

Opgedragen aan Julia

Verdwenen, verzwegen, maar nooit vergeten

PROLOOG

Sanne Everts
Zondag 6 maart

Sanne, wakker worden.' De stem klinkt van heel ver en geïrriteerd probeer ik me om te draaien. Ik wil verder slapen, maar een hand op mijn schouder houdt me tegen.

'Sanne, kom op, wakker worden.' De stem klinkt nu luider en indringender. Alsof er iets ergs aan de hand is. Met moeite doe ik mijn ogen open en zie mijn moeder op de rand van het bed zitten.

'Wat is er?' brom ik. 'Moet ik al naar school?' Maar ze schudt alleen maar haar hoofd. Haar gezicht is wit en ze heeft donkere kringen onder haar ogen. Een ongerust gevoel onder in mijn buik. Ik kom half overeind en kijk met een schuin oog naar mijn wekker. Het is kwart over een. Ik lig nog maar net in bed. Daarbij is het zondag, dan mag ik altijd uitslapen.

'Mam?' Vragend, maar vooral slaperig kijk ik mijn moeder aan, terwijl mijn hart steeds sneller begint te bonken. Wat als er iets met Nick of met papa aan de hand is? Ik moet plotseling aan Rachel denken. Ze zit bij mij in de klas en een maand geleden kregen we te horen dat Rachel

die week niet op school zou komen. Haar vader was 's nachts plotseling aan een hartaanval overleden. Zomaar, zonder enige aanleiding. Ik had hem de week daarvoor nog gezien op de tennisvereniging. Fit, sportief, gezond. Alles wat mijn vader niet is. Mijn vader heeft een buikje, houdt van een goed glas wijn en de enige sport die hij beoefent is golf. En dan nog alleen als het zakelijk gewenst is, denk ik spottend.

Met Rachel in gedachten kom ik helemaal overeind. Mijn moeder heeft nog steeds geen antwoord gegeven; voordat ik haar nogmaals kan vragen wat er aan de hand is, zie ik plotseling een donkere gestalte in de deuropening.

‘Nog een half uur, mevrouw Everts. Gaat dat lukken?’

‘Wie is dat? Wat doet die vent in ons huis?’ Ik ben nu klaarwakker.

‘Het is goed, Sanne. Het is iemand van de politie. Alles is oké.’ Geruststellend aait ze met haar hand over mijn hoofd. Mijn moeder draait zich half om naar de man en knikt bevestigend. Daarna verdwijnt de onbekende man weer naar de gang.

Oké? Hoezo, oké? Er loopt iemand van de politie in ons huis, midden in de nacht! Ik kan mijn moeder alleen maar verbijsterd aankijken. ‘Mam, wat is er aan de hand?’ Mijn stem klinkt hoger dan normaal. ‘Waarom is er politie in huis?’

‘Ik heb geen tijd om het je allemaal uit te leggen, Sanne. Pak zo veel mogelijk kleren en spullen in. Dingen die belangrijk voor je zijn. Voorlopig komen we niet meer terug, dus probeer niets te vergeten. Je hebt ongeveer een half uur.’

‘Maar...’

Maar voor ik mijn zin kan afmaken onderbreekt mijn moeder me. ‘Geen discussie nu. We leggen het later allemaal uit. Kleed je aan en pak zo veel mogelijk spullen in...’ Even valt er een stilte, maar dan gaat ze

verder: 'Ook al wordt er gezegd dat dat later ook nog wel kan.' Mijn moeder kijkt me doordringend aan. 'Heb je het begrepen, Sanne?'

Ik wil nog doorvragen, maar de vastberaden blik in mijn moeders ogen snoert me de mond. Ik knik.

DEEL I

*‘Ik heb ook kinderen gezien die de
gevolgen van een slechte afkomst
succesvol overwonnen.*

*Dit komt doordat zuiverheid ook een
inherent deel van de ziel is.’*

Mahatma Gandhi, Indiase geweldloosheidsactivist (1869 – 1948)

SOPHIE VAN VUGHT

Dinsdagmiddag 16 februari

Verdorie, Sanne, waar blijf je nou? Ik sta hier te bevriezen.' Mopperend wrijf ik mijn handen tegen elkaar en stamp met mijn voeten op de grond. Ik erger me de laatste tijd dood aan Sanne, ook al is ze mijn beste vriendin. Ze is er gewoon niet bij met haar gedachten. Sinds ze verkering heeft met die gozer, is de rest totaal onbelangrijk geworden. Inclusief ik dus, haar beste vriendin, denk ik erachteraan en ik stamp mijn voeten nogmaals op de grond.

Sanne en ik zijn al sinds de basisschool onafscheidelijk. We hebben geen geheimen voor elkaar en niemand kan tussen ons komen. *Kon tussen ons komen.* Verdrietig draai ik mijn sjaal nog een keer om mijn nek. Misschien moet ik gewoon gaan, waarschijnlijk mist ze me niet eens.

'Hier ben ik!' Sanne staat plotseling achter me en kijkt me grijnzend aan. 'Sorry dat ik wat later ben, ik moest even...'

'Ja ja, laat maar zitten, ik weet het al. Je moest even met Deyan appen, mailen, facebooken, of wat dan ook. Ik sta hier al ruim twintig minuten te wachten, Sanne. Het is hartstikke koud. Ik heb echt geen zin om ziek te worden alleen maar omdat jij zo nodig je vriendje moet appen. In school. Waar het warm is.' Geïrriteerd stap ik op mijn fiets en negeer

de verbaasde blik op Sannes gezicht. Het wordt tijd dat ze eens leert dat de wereld niet alleen om haar draait. *Om haar en Deyan. Laten we hem vooral niet vergeten.*

‘Jeetje, Sophie, ik wist niet dat je het vervelend vond om even te wachten. Had dat dan gezegd, dan had ik er rekening mee kunnen houden. Of was anders naar binnen gekomen. Niemand heeft je gevraagd om hier buiten te staan koukleumen.’

Nu is het mijn beurt om verbaasd te kijken. Meent ze dat nou serieus? Met open mond kijk ik Sanne aan en ik zet mijn voet weer op de grond. ‘Je maakt zeker een grapje? En wanneer had ik jou dat dan moeten laten weten? Het is niet dat je eerst even met mij hebt overlegd voor je op je dooie gemak met Deyan ging appen. Daarbij, je wist toch dat we hadden afgesproken? En het is ook niet de eerste keer. De laatste tijd komt het steeds vaker voor dat je mij laat wachten. Het is duidelijk waar jouw prioriteiten momenteel liggen. In elk geval niet bij onze vriendschap.’ Boos kijk ik mijn vriendin aan en stap dan echt op mijn fiets. Ik heb lang genoeg stilgestaan, misschien dat fietsen helpt om weer warm te worden.

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Sanne ook op haar fiets stapt. Zwijgend rijden we het schoolplein af. Eigenlijk mag er niet worden gefietst op het schoolplein, maar niemand die zich daar iets van aantrekt. Af en toe trekt Dijkstra, onze conciërge, een aantal leerlingen van hun fiets af en dan volgt er een preek, maar daar blijft het eigenlijk wel bij.

‘Kan ik het goedmaken met een frietje, o lief Sophietje?’ Sanne is naast me komen fietsen en draait met haar ogen. Ze slaat haar handen smekend ineen.

‘Kijk uit, San!’ Haar fiets slingert alle kanten op en net op tijd pakt ze haar stuur weer beet en trekt haar fiets recht.

‘Zie, ik trotseer gevaren voor onze vriendschap!’ Opnieuw maakt

Sanne een gekke bek en alsof ze een eed zweert legt ze dit keer haar rechterhand op haar borst.

‘Vergeef mij, o nobele vrouwe, anders moet ik sterven!’ Sannes stem schalt over straat.

‘Doe normaal, ik schaam me dood,’ sis ik, maar ik merk dat ik moeite moet doen om mijn lachen in te houden. Sanne trekt zich er niets van aan. Volgens mijn moeder is ze schaamteloos, en hoewel mam dat niet echt als een compliment bedoelt, denk ik op dit soort momenten weleens dat ze gelijk heeft.

‘Schenk mij uw vergiffenis, o wijze Sophie, en neem mijn frietjes aan als blijk van mijn eeuwigdurende vriendschap.’ Aan de andere kant van de weg zie ik een oudere man met een hondje verbaasd in onze richting kijken.

‘Oké, oké, het is al goed. Doe normaal, gek!’ Gierend van het lachen buig ik me extra diep over mijn stuur. Wat zal die man wel niet van ons denken? Ook Sanne ligt in een deuk. We moeten zo hard lachen dat we bijna met onze fietsen tegen elkaar knallen. Gelukkig gaat het net goed. Ons kennende is dat op zich al een wonder.

‘Dus we gaan naar de snack?’ Breed grijnzend kijkt Sanne me aan. Ze weet dat ze me altijd weer aan het lachen kan maken. Ergens vind ik mezelf wel een slappeling. Sanne komt overal mee weg.

‘Yep, op naar de snack, maar met friet alleen ben je er niet dit keer. Ik heb ruim twintig minuten in de kou staan wachten.’ Ik kijk er zo zielig mogelijk bij en trek mijn mondhoeken zo dramatisch mogelijk naar beneden – ook ik kan acteren. ‘Het gaat je minstens nog een frikandel en een cappuccino kosten.’

Sanne rolt opnieuw met haar ogen. ‘Gadverdarrrie, cappuccino. Echt goor. Maar goed, als ik je daar blij mee kan maken en ik daarmee mijn

schuld kan aflossen, dan vind ik het prima. Op naar de snack!’ En als een soort fietsende superwoman steekt ze haar arm vooruit. ‘Jihaaa, *let’s go!*’ Duidelijk gestoord. Maar wel op een prettige manier, denk ik erachteraan en lachend trap ik stevig door, zodat ik weer naast haar kom te rijden. Ik heb me duidelijk zorgen gemaakt om niets. Tussen ons komt niets of niemand en zeker geen stom vriendje. Hoe leuk die ook kunnen zijn. Stom blijft stom.

Een kwartier later zitten we tegenover elkaar in de snackbar waar we regelmatig te vinden zijn. Misschien iets té veel, maar dat hockey ik er wel weer af. Vroeger zaten we samen op hockey. Sanne deed daarnaast ook aan atletiek en dan met name hardlopen. Sinds twee jaar heeft Sanne zich echter helemaal op het hardlopen gericht. Ze traint nu voor de Europese Kampioenschappen en over een paar jaar wil ze meedoen aan de Olympische Spelen. Vroeger moest ik altijd een beetje lachen om haar obsessie voor hardlopen. Maar Sanne is er echt goed in. Dit jaar is ze Nederlands Kampioen 800 meter geworden en volgens haar trainer is ze een groot talent op de middellange afstanden. Zelf vind ik sporten wel leuk, maar zo fanatiek als Sanne, nee, dat is niets voor mij.

Het kopje cappuccino houd ik stevig tussen mijn handen. Het warmt mijn verkleumde vingers een beetje op. Mijn handschoenen zijn wel vet om te zien, maar erg warm houden ze mijn handen niet. *Zeker niet als ik ook nog eens een eeuwigheid op Sanne moet wachten.* Zuchtend roep ik mezelf tot de orde. We hebben het bijgelegd, dus ik moet ophouden met zeuren. Dat is ook niets voor mij. Normaal gesproken vergeet ik dit soort dingen vrij snel, maar deze keer blijft het diep van binnen een beetje knagen. Bijgelegd misschien, maar uitgesproken hebben we het zeker niet. Ik heb me laten omkopen. *Sukkel!* Maar wat moet ik anders? Boos

blijven omdat ik twintig minuten moest wachten? Sanne is nu eenmaal Sanne, altijd in het middelpunt van de belangstelling en altijd degene die de beslissingen neemt.

‘Gaan we dit weekend nog naar de film?’ Terwijl ik een slok van mijn cappuccino neem kijk ik Sanne aan, die net terug is van het toilet. Ze stopt een frietje in haar mond.

‘Mmm,’ hoor ik haar mompelen, waarna ze een slok van haar cola light neemt. ‘De film?’ Ze kijkt er een beetje moeilijk bij en het rotgevoel van eerder keert meteen terug. ‘Tja, Deyan vroeg me net ook of ik met hem naar de film wil, komende zaterdag.’

Zie je wel! Zonder Sanne aan te kijken neem ik opnieuw een slok. Er valt een pijnlijke stilte en ik weet dat Sanne hoopt dat ik zeg dat het niet uitmaakt. Maar dat kan ze vergeten, het maakt namelijk wel uit. Boos draai ik mijn hoofd naar het raam en staar naar buiten.

Dan hoor ik haar grinniken. ‘Jij bent zo makkelijk op de kast te krijgen. Natuurlijk heb ik tegen Deyan gezegd dat wij al hebben afgesproken om naar de film te gaan zaterdag.’

Ik weet niet of ik moet lachen of boos moet worden. ‘Wat ben je toch een ongelooflijke trut!’ Lachend reik ik over de tafel heen en tik tegen haar schouder.

‘Dacht je nou echt dat ik je zomaar in de steek zou laten? Doe even normaal. Dat zou je toch moeten weten. Wij gaan gewoon lekker met z’n tweeën naar de film.’ Sanne neemt een slok van haar cola en duwt haar friet opzij. ‘Jij nog wat?’ Maar ik zit ook vol en duw het bakje nog verder weg.

‘Dus zaterdag spreken we om acht uur bij Pathé af. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat Deyan na afloop nog even aanschuift voor een drankje? Hij vroeg het zo lief, ik kon het niet weigeren. Het wordt vast gezellig. Zullen we zo gaan?’

Nee, dat is helemaal niet gezellig. Omdat ik niet te veel wil zeuren zeg ik maar niets. Het is duidelijk dat de avond na de film voorbij is. Uitgaan met z'n drieën is gewoon niet leuk, zeker niet als er twee supervervliefd zijn. Ik heb Sanne en Deyan al een paar keer samen gezien en het kotsgehalte was mij net iets te hoog. Ik pak mijn handschoenen uit mijn tas en trek mijn jas weer aan.

'Zou het niet leuk zijn als jij ook een vriendje had? Dan kunnen we *double daten*. Is het ook niet meer zo'n gedoe elke keer.'

'Hm,' mompel ik. Ik baal van de hele situatie, maar ik baal nog het meeste van mezelf. Heb ik nou wel het recht om geïrriteerd te zijn of stel ik me gewoon aan?

'Ik ga nog even langs Deyan. Moest jij niet nog wat boeken halen bij de bieb?'

Is ze nou echt vergeten dat we samen naar de bieb zouden gaan? De irritatie van eerder vlamt in één keer op. 'Ja, joh, misschien dat ik in de bieb meteen een vriendje kan oppikken of lenen. Wel zo makkelijk. Zie je morgen. Toedeloë.' En voor Sanne nog iets kan zeggen, ben ik al op mijn fiets gestapt en rij weg. Van binnen kook ik.

'Hé, Sophie. Wat is er nou?' Sannes stem klinkt verbaasd. Ze is helemaal niet gewend dat ik ergens boos om word. Maar ik heb geen zin om het haar uit te leggen.

'Niets. Ik zie je morgen wel weer op school.' Ik steek mijn hand omhoog zonder nog om te kijken. Stik er maar in, denk ik boos. Ga maar lekker naar dat stomme vriendje van je.

Vlak voor ik het fietspad op draai kijk ik toch nog een keer om en zie nog net dat Sanne de bocht om gaat. Op weg naar Deyan. Het interesseert haar blijkbaar niet dat ik geïrriteerd ben weggegaan. En ik kan het haar niet eens kwalijk nemen. Zolang we elkaar kennen, accepteer ik

dit soort dingen van haar. En zo gek is het niet dat ze vandaag nog wat tijd met haar vriendje wil doorbrengen. Vanwege haar trainingen ligt ze altijd vroeg in bed, en in combinatie met school en huiswerk blijft er weinig tijd over voor Deyan. *Dan had ze ook niet moeten afspreken.* Opnieuw krijg ik een rotgevoel in mijn buik. Ik heb helemaal geen zin om alleen naar de bibliotheek te gaan, maar er zit niets anders op. Ik heb die rotboeken nodig voor Nederlands. Volgende week moeten we laten zien welke boeken we dit jaar gaan lezen, ter voorbereiding op volgend jaar. Dan zitten Sanne en ik voor ons eindexamen, en daarna gaat alles sowieso veranderen. Ik wil me inschrijven voor de studie Internationaal en Europees Recht aan de Rijksuniversiteit van Groningen. Dat is de beste opleiding op dit gebied in Nederland. Sanne vond het allemaal prima. Zij wil fysiotherapie studeren en dat kon ook in Groningen. Maar toen veranderde alles nadat ze op het NK Atletiek gespot werd door de bondscoach. De Hogeschool van Arnhem en Nijmegen werkt samen met sportcentrum Papendal en daar trainen geeft haar de meeste kans om uiteindelijk de Olympische Spelen te halen. Ik begrijp dat dit Sannes droom is, maar ik was best teleurgesteld. Al jaren wilden we samen een appartementje in Groningen huren. We hadden zelfs een plan gemaakt hoe we het gingen inrichten. Mijn enige zorg was dat Sannes vader roet in het eten zou gooien, hij is zo beschermend. Aan het hardlopen had ik niet eens gedacht.

Ik heb nog even overwogen om ook in Nijmegen te gaan studeren, maar daar hebben ze geen internationale rechtenstudie. Mijn opleiding ondergeschikt maken aan mijn vriendschap met Sanne gaat hem echt niet worden. Mijn ouders accepteren dat nooit. Ze vinden sowieso al dat Sanne vaak een te sterke invloed heeft op beslissingen die ik neem. En eerlijk gezegd, Sanne zal het razend druk hebben met haar studie en

trainingen. Ze heeft waarschijnlijk nauwelijks tijd voor een sociaal leven, dat schiet er nu al vaak bij in. Twee weekenden per maand traint ze op Papendal en de andere weekenden verdeelt ze haar tijd over haar familie, mij en nu dan ook nog eens Deyan.

Deyan, op wie ze sinds een paar maanden stapelverliefd is. Ze heeft hem nota bene leren kennen via een zakenrelatie van haar vader. Ik kan nog altijd niet goed inschatten wat haar vader daarvan vindt. Ik ben benieuwd of die twee nog steeds verkering hebben na het eindexamen. Hoe dan ook, het is duidelijk dat Sanne andere prioriteiten heeft en dat terwijl ze die gozer nog niet eens zo lang kent. Ik kan me niet voorstellen dat ze haar toekomst voor een vriendje op het spel zou zetten, maar wie weet: misschien kiest ze plotseling wel voor een opleiding in Amsterdam, zodat ze dicht bij Deyan in de buurt is. Of misschien gaat ze wel samenwonen! *Doe normaal. Niemand gaat zo jong samenwonen.* Maar met Sanne is alles mogelijk.

Met een grote bocht rij ik mijn fiets de stoep op en loods ik mijn voorwiel in de fietsenstandaard. Vanuit mijn jaszak komt een zacht piepje. Het is mijn mobiel. Een whatsappje van Sanne.

En, nog leuke jongens gezien om te lenen? Ik wist niet dat je zo veel humor had. SNS4ever 😊

SNS4ever, Sanne en Sophie forever. Ondanks alles moet ik lachen. Ik stop mijn mobiel weer in mijn jaszak en zet mijn fiets op slot. SNS4ever. Ik ben benieuwd.